

Poul Møller: Det ærede medlem hr. Baunsgaard optrådte i dag som en ridder uden frygt og dadel i sit forsvar for regeringen. Det var oppositionen, det nu skulle gå ud over. Vi var nok mange medlemmer, der sad og tænkte på, hvorfor det ærede medlem egentlig gik ud af regeringen i september, eller hvorfor det ærede medlem ikke tog imod tilbuddet i februar eller marts, eller hvornår det var, om at træde ind i den igen. Nu var det oppositionen, der var noget i vejen med, og nu kunne det ærede medlem sluge næsten alt, hvad regeringen kom med, og vel også denne ekstratold på tredjelandsbilerne, hvis bare udenrigsministeren kan give en eller anden plausibel handelspolitisk begrundelse for at forhøje toldsatsene her i landet. Det ærede medlem hr. Baunsgaard vil gerne fremstille det, som om her er en umulig opposition, og så er der en regering, som måske ikke er særlig dygtig, men som ved hjælp af det ærede medlem kan strammes op og blive en dygtig og brugbar regering et stykke tid i hvert fald, og det synes jeg er noget af en forvanskning af kendsgerningerne. (*Afbrydelse*). Ja, det sidste er endda også en forvanskning, for det er at give regeringen alt for meget, men under hensyn til det sene tidspunkt skal jeg undlade at tage hele regeringens synderegister op; statsministeren skal få det en anden gang.

Nu hævder det ærede medlem hr. Baunsgaard, at vi siger nej til begrænsning i det private forbrug. Det ærede medlem ved godt, at det gør vi ikke, men vi siger, at en overskudspolitik, en forbrugsbegrænsning, kan højst give et pusterum, og det afgørende er, om vi kan udnytte det pusterum til at skabe selvvirkende og selvregulerende kræfter. Vi har peget på — jeg nævner det her for at afvise, for at demontere påstanden om negativitet — landbrugets strukturproblem. Jeg ved ikke, hvor langt vi kan få det ærede medlem med, men jeg tror, vi kunne få den højtærede landbrugsminister langt med her. Det er et problem, som må løses, hvis vi skal bort fra den statsudgift, som består i tilskud til landbruget. Vi kan begrænse vor udgiftspolitik, hvis vi vil et andet middel, nemlig en mere dristig gennemførelse af landbrugets strukturpolitik.

Vi har peget på opsparingen som en

langsigtet foranstaltning, som vi må begynde på, hvis vi skal prøve på at frigøre os fra den stadige overskudspolitik, den stadige merbeskatning af befolkningen. I dag er der nævnt boligopsparing. Vi kan nævne ejerlejlighedsproblemet, investeringsfonds, etableringsopsparing, kapitalbindingskonti også for obligationer, skattefritagelse for mindre renteindtægter og en lang række andre ting, som vi har ført frem under diskussionerne.

Der er skattereformen. Hvad er der blevet tilbage til en skattereform, når vi ser det hele an? Kan det ærede medlem hr. Baunsgaard, som jo er enig med os i, hvordan vi ønsker det fremtidige skattesystem, ikke se, at hvis vi ikke prøver på at skabe nogle selvvirkende og langsigtede faktorer og sætter dem i kraft nu, så kommer den dag, hvor vi må indføre merværdiafgiften uden praktisk talt at kunne få nogen skattelettelse til gengæld? Vi er allerede ved at have slugt provenuet af merværdiafgiften. Vi, der var så naive for et halvt eller et helt år siden at tro, at merværdiafgiften kunne gennemføres praktisk talt, bortset fra det, der skulle gå til engrosomsens afskaffelse, mod reduktion i de direkte skatter, vi må i dag erkende, at det kan vi ikke, det er der ikke penge til. Kan vi ikke standse statens stigende udgifter, så står vi til næste forår med en merværdiafgift indført, uden at der er kommet midler ind til nedsættelse af de direkte skatter. Så er det, jeg spørger det ærede medlem hr. Baunsgaard: hvad vil det ærede medlem så have næste gang, når der ikke længere er direkte skatter, man kan diskutere, når man ikke mere kan sige: nu sletter vi den skattelettelse? Hvad så om 2 år, når vi har fået merværdiafgiften, når vi har afløst engrosomsen med den? Vi har ikke fået penge til lettelse af de direkte skatter; skal vi blive ved med at lægge 100 mill. kr. om året på overskuddet for at holde inflationskræfterne i ave? Skal vi blive ved med at have stigende statsudgifter? Hvad vil man gøre? Kan man ikke se, at man nu har udtømt mulighederne over for punktskatter, over for direkte skatter? Så kommer den store skat, der hedder merværdiafgift. Nu er man ved at udtømme dens muligheder, medmindre man vil sige: vi kan sætte procenten op til stadighed. Det kan man ikke blive ved med; det kan man